

jeg indskrænke mig til at udtale, at de selvfølgelig skulle blive undersøgte, og at der i saa Henseende skal blive gjort, hvad der med Rimelighed kan gøres. — Med Hensyn til Henvisningerne under Nr. 15 og 17, der angaa henholdsvis Oprettelsen af en fjørende Post fra Kfast Station til Nørresnebe og en Postforbindelse mellem Gistrup og Kfast Station, har Ministeriet været af den Formening, at den Trængsel til forbedret Postforbindelse, som er tilfede der paa Egnen, i væsentlig Grad maatte anses som afhjulpen derved, at der nu bliver oprettet en Postforbindelse mellem Nørresnebe og Horsens, hvorved de paagjældende Egne jo blive satte i umiddelbar Forbindelse med Kjøbstaden. Jeg skal bemærke, at Postvæsenet ikke har nogen særlig Interesse i at oprette en fjørende Post paa det paagjældende Sted, idet det er oplyst, at Veiene i Nærheden af Kfast ere i en overordentlig slet Tilstand. Sagen skal imidlertid blive Gjenstand for Overveielse.

H. Pedersen: Jeg har kun bedet om Ordet for at faae Leilighed til at udtale en Anerkjendelse til det ærede Finantsudvalg, fordi det har stillet sig saa velvilligt til det Andragende, der omhandles i Indstillingen under Nr. 6 og er refereret i Betænkningen under Nr. 21. Jeg tror ganske vist, at Beboerne paa Nørre have Krav paa at faae en noget bedre Postforbindelse. Jeg skal indrømme, at Dens isolerede Beliggenhed maatte nok kan gjøre, at det undertiden kan blive vanskeligt, selv med den bedste Villie fra Postvæsenets Side, at tilfredsstille Beboerne i den Grad, som man ellers vilde, med Hensyn til at bringe dem i bedre Forbindelse med Landet. Det ærede Udvalg har fundet Andragendet billigt, og jeg haaber derfor, at ærede Medlemmer ville stemme for Henvisningen. Jeg har heller ingen Grund til at beklage mig over den høitærede Ministers Udtalelser, idet den ærede Minister jo har lovet at ville tage Spørgsmaalet under Overveielse. Jeg skal kun tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at dersom en Forandring kunde ske med det Første, vilde det derved blive afhjulpet et meget føleligt Savn for Beboerne, et Savn, der er saa meget føleligere, som disse Øbeboere, forinden Frederiksundsbanen blev aabnet, havde en daglig Postforbindelse, men de nu, da Banen er bleven aabnet, kun faae Post 3 eller høist 4 Gange om Ugen. Det er aabenbart, at dette har havt tilfølgende, at Beboerne have følt Savnet saa meget dybere. Jeg haaber derfor, at den høitærede Minister, saa snart det kan ske, vil gjøre, hvad han formaar, for at afhjælpe dette Savn. Jeg skal indskrænke mig hertil. Jeg har følt det som min Pligt at tale for denne Sag, idet der er slet saa mange Henvendelser til mig personlig derom, at jeg ikke godt kunde unddrage mig for her i Thinget med et Par Ord at henvrage Op-

mærksomheden paa de Forhold, som her ere tilfede.

Ordføreren (Lh. Nielsen): Jeg har ikke Meget at tilføje til, hvad den ærede Minister har udtalt. Han har jo ikke udtalt sig videre gunstig om Henvisningen under Nr. 2, men ikke desto mindre haaber jeg, at man af Hensyn til de Kalamiteter, der ere overgaaede Baron Gedalia, og som Ministeren sagde, at der maatte ikke herstede fuldkommen Klarhed over, dog vil finde Grund til at foretage denne Henvisning. Med Hensyn til Børkop Postdistrikt kan jeg kun være tilfreds med, at den ærede Minister fortætter sine Undersøgelser i denne frugtbare og folkerige Egn, for at komme til Klarhed om, hvor der er mest Grund til at oprette en Postexpedition. Tilgældes har jeg kun Grund til at være tilfreds med den ærede Ministers Udtalelse om Gistrup og Kfast, haabende, at disse Sognes Veie i en nær Fremtid maa blive forbedrede, og at de maa opnaa den fjørende Post, som de attraa, og som jeg tror, at de af Hensyn til deres Beliggenhed have et billigt Krav paa.

Berg: Der er jo kun eet Disfenspunkt her, nemlig Indstillingen Nr. 2. Jeg vil som Medforslagsstiller ogsaa udtale et Par anbefalende Ord for den Sag. Det er lidt Mere end en Belovtessag. Der er visse positive, faktiske Grunde for et saadant Billigheds-hensyn, som Thinget vilde give tilkjende ved at stemme for denne Sag. Jeg er i og for sig for det Princip, at den, der har kontraheret med Staten, har at opfylde sin Kontrakt og har intet Krav paa Staten for, hvad deraf maatte følge for ham, idet den, der har Fortjeneste paa den Maade, stikker den i sin Lomme og Intet taler derom, og vi derfor ogsaa maa have som Regel, at den, der eventuelt lider Tab, maa finde sig i at bære det. I den Henseende bør man gaa efter de samme Regler som mellem Mand og Mand. Disse Regler ere imidlertid langtfra her blevene stringent fulgte. Det er slet ved mange Leiligheder, at man har søgt at hjælpe En ud af en Forpagtning eller givet En et lille Tilskud paa Grund af Overkrivnelser og tilstedekomne uforudsete Begivenheder og Deslige. Det har man meget ofte gjort. Her ligger dette jo ikke i og for sig for; men de Grunde, hvorfor vi skulde henvise dette Andragende, ere jo forsaavidt hentedede fra et meget større Omfang, som den Paagjældende unegtelig, hvad ogsaa uden Tvivl den ærede Ordfører har bemærket, er den Første, der hertilands brød Hsen med Privates Anlæg af Statsbaner, og jeg tvivler ikke om, at det erkendes, at man derved er kommen ind paa en Veie, der har spæret Statskassen mange Penge. At den Bedkommende foruden mange andre Bedkommende